

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2131	Κυριακὴ ΚΓ' (Ἐφ. 2,4-10) 4 Νοεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Εἴμαστε δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὸ ῥητὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἀπὸ τὸ ἀνάγνωσμα ποὺ ἀκούσαμε σήμερα. Ῥητὸ σύντομο, τρεῖς λέξεις, ἀλλὰ πόση σοφία ὑπάρχει μέσα σ' αὐτές! Οἱ τρεῖς αὐτὲς λέξεις, «*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*» (Ἐφ. 2,10), ἔχουν πλάτος καὶ βάθος ὡκεάνιο. Μὲ τὸ ῥητὸ αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος - ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δίνει ἀπάντησι στὸ καίριο ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει τὸν καθένα μας, ἀπαντᾷ στὸ ἐρώτημα: **ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει ὁ ἄνθρωπος;**

«*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*». Ἐπάνω στὸ βαθυστόχαστο αὐτὸ ῥητὸ θὰ μιλήσουμε. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ **ἐρμηνεύσω πρακτικά**, καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε τὴν ἐρμηνεία.

Ἀρχίζω μ' ἓνα παράδειγμα. Λένε γιὰ κάποιον διάσημο **καλλιτέχνη**, ἓνα γλύπτη, ὅτι μιὰ μέρα εἶδε στὸ δρόμο ἓνα κομμάτι μάρμαρο μέσα σὲ λασπόνερα. Τὸ ἔβγαλε ἀπὸ 'κεῖ, τὸ ἔπλυνε, τὸ καθάρισε, τὸ πῆγε στὸ ἐργαστήριό του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ δουλεῦν. Τὸ πελέκησε, τὸ λάξευσε, τὸ λείανε, τοῦ ἔδωσε μορφή. Ἀσχολήθηκε μαζί του ἐπὶ πολὺ –τὰ καλλιτεχνήματα δὲν γίνονται σὲ μιὰ μέρα–, τὸ κράτησε ἓναν ὀλόκληρο χρόνο. Τέλος, ὕστερα ἀπὸ τόση καλλιτεχνική ἐργασία, μέσα ἀπὸ τὸ λασπωμένο ἐκεῖνο μάρμαρο τί βγῆκε; **ἓνας ἄγγελος!** Ἄγγελος βέβαια ὄχι ζωντανός, ὅπως αὐτοὶ ποὺ περικυκλώνουν τὴν ἁγία τράπεζα τὴν ὥρα τοῦ μυστηρίου τῆς θείας λειτουργίας, ἀλλὰ ἄγγελος - **ἄγαλμα**. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ εἶνε στημένο ἔξω ἀπὸ ἓνα καθεδρικό ναὸ τῆς Δύσεως, καὶ ὅσοι μέχρι σήμερα ἐπισκέπτονται τὸ μέρος αὐτὸ θαυμάζουν τὸ ἄγαλμα καὶ τὸν γλύπτη ποὺ τὸ φιλοτέχνησε. Καὶ βέβαια κανένας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὸ βλέπουν δὲν λέει, πὼς ἔτσι μόνο του βρέθηκε ἐκεῖ. Ὅλοι πίσω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα βλέπουν τὸν καλλιτέχνη. Κ' ἐμεῖς ἄλλωστε, ὅσες φορές βλέπουμε ἀγάλματα –κ' ἔχει πολλὰ ἀγάλματα ἢ πατρίδα μας–, πίσω ἀπὸ τὰ ἀγάλματα

«*Ἀδελφοί, Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*» (Ἐφ. 2,10) βλέπουμε καὶ θαυμάζουμε τοὺς καλλιτέχνες ποὺ τὰ φιλοτέχνησαν.

Ἐλάτε τώρα, ἀγαπητοί μου, νὰ σᾶς δείξω κάποιον ἄλλο ἄγαλμα, ποὺ δὲν τὸ λάξευσε Φειδίας ἢ Πραξιτέλης ἢ ἄλλος μεγάλος λιθοξόος. Εἶνε ἄγαλμα ὄχι νεκρὸ ἀλλὰ ζωντανό. Τὰ ἄλλα ἀγάλματα, ὅσο τέλεια κι ἂν εἶνε, μένουν ἀσάλευτα, σὰν «νεκρὰ φύσις» ποὺ λένε· μάτια ἔχουν μὰ δὲν βλέπουν, αὐτιά ἔχουν μὰ δὲν ἀκούνε, χέρια ἔχουν μὰ δὲν κινοῦνται, πόδια ἔχουν μὰ δὲν περπατοῦν (πρβλ. Ψαλμ. 113,13-15· 134,16-17). Σᾶς δείχνω ἓνα ἄγαλμα ἔμψυχο· ἔχει αὐτιά κι ἀκούει, ἔχει μάτια καὶ βλέπει, ἔχει πόδια καὶ κινεῖται. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ εἶνε **ὁ ἄνθρωπος!** Καὶ ὅπως κάτω ἀπὸ τὰ ἀγάλματα οἱ καλλιτέχνες ἔγραφαν τὸ ὄνομά τους, π.χ. «*Φειδίας ἐποίησεν*» ἢ «*Πραξιτέλης ἐποίησεν*», ἔτσι καὶ πάνω στὸ ἔμψυχο αὐτὸ ἄγαλμα, τὸν ἄνθρωπο, κάποιον χεῖρ ἀγγέλου ἢ μᾶλλον ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*» εἴμαστε δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ. Ἄν λοιπὸν μὲ πείσης, ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦ Κολοκοτρώνη ἔτσι βγῆκε, ἔτσι φύτρωσε στὸ χωράφι, τότε θὰ πεισθῶ ὅτι καὶ τὸ ἔμψυχο ἄγαλμα - ὁ ἄνθρωπος ἔτσι βρέθηκε στὸν κόσμον.

«*Θεοῦ ἐσμὲν ποίημα*». Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, εἶνε μυστήριο, θαῦμα θαυμάτων. Εἶνε μείγμα ἀπὸ ὕλη καὶ πνεῦμα· εἶνε **σύνθετος** ἀπὸ **σῶμα** φθαρτὸ καὶ **ψυχὴ** ἄυλη καὶ ἀθάνατη. Αὐτὸ πιστεύει καὶ κηρύττει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία.

Καὶ ὡς πρὸς τὸ **σῶμα** βέβαια εἶνε θαυμαστός. Τὸ κάθε τι στὸν ὀργανισμό του κάνει τοὺς ἐπιστήμονες νὰ θαυμάζουν. Τὰ μάτια π.χ.; εἶνε ἡ τέλεια φωτογραφικὴ μηχανή· καὶ ποιός θὰ πῆ, ὅτι μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ φύτρωσε στὸ χωράφι σὰν μανιτάρι; κάποιος τὴν κατασκεύασε. Τὰ αὐτιά μας ἔπειτα· νὰ τὸ τέλειον ῥαντάρ. Ἡ καρδιά; ἀντλία ποὺ ἀνακυκλώνει ἀκατάπαυστα ὅλο τὸ αἷμα. Οἱ φλέβες; σωλῆνες ἐλαστικοί. Τὰ νεῦρα; καλώδια ποὺ μεταφέρουν τὰ σημάδια τοῦ ἐγκεφάλου. Κι ὁ ἐγκέφαλος; «χαῖρε,

βάθος ασύλληπτο»! «Όλο ανθρώπινο σώμα είναι έργοστάσιο, τὸ τελειότερο έργοστάσιο, πού τὸ ἔχει ρυθμίσει ὁ Δημιουργὸς καὶ ἐργάζεται 50, 60, 70 χρόνια· θὰ ἔφτανε τὰ 100, ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸ κατέστρεφε μὲ τὶς ἀσωτίες του.

«*Θεοῦ ἔσμεν ποίημα*». Τὸ σῶμα μας εἶνε ὕλη, πού τὴν παίρνεις, τὴ ζυγίζεις, τὴν ἐξετάζεις. Ἔνα σῶμα νεκρὸ, ἂν τὸ ἀναλύσης στὸ χημεῖο, εἶνε πολὺ φθηνὸ ὡς ὑλικά. **Ἡ σύνθεσί του** εἶνε γνωστή· ἀποτελεῖται ἀπὸ νερὸ κατὰ 70%, λίπος ὅσο γιὰ νὰ φτειάξης ἐπτὰ σαπούνια, ἄνθρακα ὅσο γιὰ νὰ γίνουν πολλὰ μολύβια, φώσφορο ὅσο γιὰ νὰ φτειάξης ἄρκετὰ κουτιά σπύριτα, σίδηρο ὅσο γιὰ νὰ φτειάξης ἓνα καρφί, μαγνήσιο ὅσο γιὰ μία δόσι καθαρτικοῦ, καὶ ἀσβέστη ὅσο γιὰ νὰ ἀσπρίσης ἓνα δωμάτιο. Αὐτὰ εἶνε τὰ συστατικά του. Μπορεῖς νὰ τ' ἀγοράσης μὲ τριακόσες δραχμές. Ἔλα ὅμως ἐσὺ ὁ ἐπιστήμονας νὰ τὰ ἐνώσης αὐτά, νὰ τὰ ζυμώσης καὶ νὰ βγάλης ἓναν ἄνθρωπο· δὲν μπορεῖς. «*Θεοῦ ἔσμεν ποίημα*».

Ἄλλ' ἐὰν σῶμα εἶνε τόσο φθηνό, ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε στὸ σῶμα· εἶνε κάπου ἄλλου. Ξέρεις τί εἶνε τὸ σῶμα; Κατὰ τὸν Μέγα Ἀθανάσιο καὶ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο τὸ σῶμα εἶνε ἓνα κλουβί, ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸ εἶνε ἓνα **ἀηδῶνι** πού κελαῖδάει τὰ γλυκύτερα τραγούδια. Μέσα στὸ σῶμα εἶνε ἓνας **ἄγγελος** πού πετάει ὑψηλότερα κι ἀπὸ τὸν πύραυλο, πέρα ἀπὸ τὸν Ὀρίωνα, πέρα ἀπὸ τοὺς ἀστερισμοὺς, καὶ ἐγγίζει τὴν ἁγία Τριάδα· «*Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...*» (θ. Λεῖτ., χερουβ.).

Ποιὸ εἶνε τὸ ὕψος τοῦ ἀνθρώπου; ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄγγελος πού ἔχει μέσα του ὁ καθένας, εἴτε βασιλιάς εἶνε εἴτε ὁ πιὸ φτωχός, εἴτε φιλόσοφος εἶνε εἴτε ἀγράμματος, εἴτε λευκὸς εἶνε εἴτε μαῦρος ἢ κίτρινος ἢ ἐρυθρόδερμος; ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ τὸ ἀθάνατο ἀηδῶνι, πού κελαῖδάει μέσα μας; Εἶνε ἡ **ψυχὴ**, ἡ ἀθάνατη ψυχὴ. Αὐτὴ δίνει ἀξία ἀνυπολόγιστη στὸν ἄνθρωπο, αὐτὴ εἶνε πού τὸν διακρίνει ἀπὸ τὰ ζῶα. Αὐτὴ, μὲ τὴ συνείδησί της, μὲ τὸ λογικὸ της, μὲ τὴν ἐλευθερίαν της, τὴν διανόησί της, τὴν πρόοδό της, τὶς φαντασίες, τὶς ὀπτασίες, τὰ ὀράματα καὶ τὰ θαύματά της, ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο σ' ἓνα ὕψος μοναδικό.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔμεινε στὸ ὕψος πού τὸν ὥρισε ὁ Θεός. **Ἔπεσε**. Κι ὅπως τὸ μάρμαρο ἐκεῖνο –γιὰ νὰ θυμηθῶ τὸ πρῶτο παράδειγμα–, τὸ λευκὸ, τὸ ἄσπρο, βγήκε μὲν καθαρὸ ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ βουνοῦ μὰ κατόπιν ἔπεσε μέσα στὴ λάσπη, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε μέσα σὲ βοῦρκο. Καὶ τότε τί συνέβη;

Ἔχετε δεῖ **γερανό**; Σὲ κάποιο λιμάνι εἶδα ἓνα γερανό. Κάτω στὸ βάθος τῆς θάλασσας ἦταν βυθισμένο ἓνα πλοῖο, πού τὸ εἶχαν βομβαρδίσει οἱ Γερμανοί. Τὸ πλοῖο δὲν φαινόταν. Ἦρθε ὁ γερανός, ἄπλωσε βαθειὰ μέσα στὰ νερὰ τὴν ἀρπάγη του, καὶ μὲ δύναμι ἀνέσυρε στὴν ἐπιφάνεια τὸ ναυάγιο. Ἔτσι ἤμασταν κ' ἐμεῖς, **ναυάγια**· ναυάγια ἠθικῆς, ναυάγια πίστεως, ναυάγια διαφθορᾶς· εἴχαμε βυθιστῆ στὰ βάθη τῆς χειρότερης διαφθορᾶς. Καὶ κατέβηκε ὁ Θεός, ἄπλωσε τὰ χέρια του ὁ Χριστός, τὰ ματωμένα του χέρια –εὐλογημένος αὐτὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία του–, καὶ σὰν γερανὸς ἀνέσυρε τὸ ναυαγισμένο ἀνθρώπινο γένος καὶ **μᾶς ὕψωσε** –«*Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε*» (καταβ. Χριστοῦ).– στὸ ὕψος τοῦ προορισμοῦ μας.

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, διδάσκει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία καὶ αὐτὴ μὲ συντομία εἶνε ἡ πρακτικὴ ἐρμηνεία τοῦ ῥητοῦ «*Θεοῦ ἔσμεν ποίημα*». Εἴμαστε πλάσμα τοῦ Θεοῦ. **Δύο πλάσεις** ἔχουμε· μία μέσα στὸν κῆπο τῆς Ἐδέμ, ὅταν ὁ Θεὸς «*ἐποίησε*» τὸν ἄνθρωπο «*κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν*» του (Γέν. 1,26), καὶ μία στὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, ὅταν ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος «*ἵνα θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσηται*» (δοξ. Εὐαγγ.). Τότε πήρε τὸν ἄνθρωπο, τὸ μάρμαρο αὐτό, τὴν φθαρμένη ὕλη, καὶ τὴν ἀνέπλασε εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος.

«*Θεοῦ ἔσμεν ποίημα*». Μὴ λησμονεῖτε ποτέ τὶς τρεῖς αὐτὲς λέξεις, ὅτι εἴμαστε δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ **ὁ προορισμὸς μας** εἶνε ὕψιστος καὶ **ἡ ἀξία μας** ἀνυπολόγιστη. Δὲν πλασθήκαμε, ὄχι, γιὰ τὴ σφαῖρα τῆς γῆς· πλασθήκαμε γιὰ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Ὅπως τὸ ψάρι, ἅμα τὸ βγάλης ἀπὸ τὴ θάλασσα, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει, κι ἂν ἀκόμη τὸ ἀποθέσης πάνω σὲ χρυσὴ ἄμμο, αὐτὸ σπαρταράει σὰν νὰ σοῦ λέη «*Θάλασσα θέλω, δὲν θέλω χρυσάφι*», ἔτσι κι **ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει ἔξω ἀπὸ τὸ Θεό**. Ὅσο ζῆ τὸ ψάρι ἔξω ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τὸ πουλὶ ἔξω ἀπὸ τὸν ἀέρα, τόσο μπορεῖ κι ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσει μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό.

«*Θεοῦ ἔσμεν ποιήμα*». Αὐτὰ διδάσκουμε. Συμφωνοῦμε ὅλοι σ' αὐτά; Σεῖς βέβαια συμφωνεῖτε, γιὰτὶ πιστεύετε ὅτι μᾶς ἔπλασε ὁ Θεὸς γιὰ ἓνα μεγάλο προορισμό. **Κάποιοι ἄλλοι ὅμως δὲν συμφωνοῦν**, γιὰτὶ πιστεύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τὸ χιμπαντζῆ. Νὰ τοὺς ἀπαντήσουμε, ὅτι ἐμεῖς δὲν ἀρνούμεθα τὴν θεῖα καταγωγή μας, ἀλλὰ λέμε σὲ κάθε ἀπιστο ὅτι, ἂν αὐτοὶ δέχωνται ὅτι εἶνε ἀπ' τοὺς χιμπαντζῆδες, ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἀπ' τοὺς χιμπαντζῆδες, εἴμαστε Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔληξε ἐπεισοδιακῶς στὸν ἰ. ν. Ἀγ. Ἐλευθερίου Γκυζή [Πεδίον Ἄρεως] - Ἀθηνῶν τὴν 29-11-1964. Καταγραφή καὶ μικρὴ σύντμησις 6-10-2018. Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 106α' Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2132	Τοῦ ἁγ. μεγαλομάρτ. Μηνᾶ (Β' Κορ. 4,6-15) Κυριακὴ 11 Νοεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τυφλοὶ μέσ' στὸ σκοτάδι

«Ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμπαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορ. 4,6)

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡμέρα Κυριακῆ· ποῦ βρίσκονται οἱ πολλοί; Δυστυχῶς, ἐπὶ ἑκατὸ Χριστιανῶν οἱ ἐνενηνταοχτῶ ἀπουσιάζουν, μικρὸ ποσοστὸ ἐκκλησιάζεται. Κι αὐτοὶ ὅμως οἱ λίγοι ποῦ ἐκκλησιαζόμεθα **πῶς ἐκκλησιαζόμεθα**; Διότι δὲν ἀρκεῖ ἀπλῶς νὰ βρισκώμαστε μέσα στὴν ἐκκλησία. Μποροῦμε ἐμεῖς νὰ ποῦμε «Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος» (Γέν. 28, 17); ἢ ἐκεῖνο ποῦ εἶπε ὁ Δαυῖδ, «Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων. ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου» (Ψαλμ. 83,2-3); μποροῦμε τὴν ὥρα αὐτὴ νὰ αἰσθανθοῦμε ἐκεῖνο ποῦ αἰσθάνθηκε ὁ ληστής καὶ νὰ ποῦμε τὸ «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. 23,42); **αἰσθανόμαστε στὴ λατρεία τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ**; Ἐὰν ὄχι, τότε τί μᾶς ὠφελεῖ ὁ ἐκκλησιασμός; Τὸ κορμὶ εἶνε ἐδῶ, τὸ πνεῦμα μας ποῦ εἶνε; Ὁ ἄγγελος θὰ σημειώσῃ σήμερα: Ἦταν παρὼν τῷ σώματι, ἀλλ' ἀπὼν τῷ πνεύματι. **Παρόντες, ἀλλ' ἀπόντες.**

Τὸ νὰ ἐκκλησιαστῆ κανεὶς εἶνε εὐκόλο, ἀλλὰ πόσο δύσκολο εἶνε ἀπὸ τὸ «**Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...**» μέχρι τὸ «**Δι' εὐχῶν...**» **τὸ πνεῦμα μας νὰ εἶνε ἀπόλυτα στὸ Θεό!** Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία, ποῦ ξέρεῖ τὴν δυσκολία μας, συνεχῶς μᾶς προτρέπει· «**Πρόσχωμεν**», προσέξτε, «**Σοφία, πρόσχωμεν**». Μᾶς λέει νὰ πετάξουμε ἔξω ὅλα τὰ σκουπίδια, τὶς μάταιες σκέψεις. Κι ὅταν πλησιάζει τὸ κρισιμώτερο σημεῖο τῆς θείας λειτουργίας μᾶς λέει· «**Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας**», ἡ καρδιά μας νὰ ἔννε ψηλά.

Ὅσοι πάντως **ἐκκλησιάζονται μὲ εὐλάβεια καὶ πίστι**, εἶνε μακάριοι. Αὐτοὶ δὲν πατοῦν στὴ γῆ, ὑψώνονται στὰ οὐράνια, βλέπουν τὰ ἀόρατα, ἀκοῦνε φωνές, ἐνώνονται μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους καὶ ψάλλουν μαζί τους «**Ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος Κύριος σαβαώθ...**» (Ἠσα. 6,3)!

Γι' αὐτὸ σὰς ἐρωτῶ· ἐμεῖς πῶς ἐκκλησιαζόμεθα; Οἱ ψυχὲς ἐκεῖνες ἀκοῦνε τὰ θεῖα λόγια

μὲ προσοχή, **ῥουφᾶνε κάθε λόγο τῆς λατρείας** ὅπως ἡ γῆ τὴ βροχὴ τώρα τὸ φθινόπωρο.

Ἄπ' ὅλα ὅσα ἀκούστηκαν σήμερα στὴ θεία λειτουργία ξεχωρίζω λίγα λόγια, ποῦ θὰ ἴμουν εὐτυχῆς ἂν μπορούσα νὰ τὰ φυτέψω στὴν καρδιά σας. Εἶνε ἡ **ἀρχὴ τοῦ ἀποστόλου**. Προσέξατε πῶς ἀρχίζει; «Ὁ Θεός», λέει, «ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμπαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορ. 4,6). Σὰν δύσκολα φαίνονται αὐτά. Τί λέει ἐδῶ;

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀγαπητοί μου, ὁμιλεῖ γιὰ τὸ **φῶς**. Ἄλλὰ ποῖο φῶς; Δύο φῶτα ὑπάρχουν· τὸ ἕνα ὑλικό, καὶ τὸ ἄλλο πνευματικό.

● Καὶ τὸ **ύλικό** πάλι φῶς διακρίνεται ἀναλόγως τῆς πηγῆς ποῦ τὸ ἐκπέμπει· φῶς δίνει ἕνας πυρσός, ἕνα δαδί, ἕνα κερὶ, ἕνα λυχνάρι, ἕνα καντήλι, μιὰ λάμπα πετρελαίου· ἀλλὰ φῶς μᾶς δίνει καὶ μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα, ἕνας πολυέλεος, ἕνας προβολέας· φῶς ἀκόμη, γλυκὸ φῶς, μᾶς στέλνει τὴ νύχτα ἢ σελήνη, καὶ τέλος φῶς, τὸ λαμπρότερο ἀπ' ὅλα, εἶνε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ὑλικά φῶτα.

Τὸ φῶς εἶνε κάτι πολὺ λεπτὸ καὶ εὐκίνητο. Τρέχει μὲ **ταχύτητα ἀσύλληπτη**, πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὸν ἦχο, καὶ πολὺ γρηγορότερα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, τὸ σιδηρόδρομο, τὸ ἀεροπλάνο, ἀκόμη καὶ τὸν πύραυλο. Ἄν κανεὶς ταξίδεψε καὶ μὲ τὸ ταχύτερο μεταφορικὸ μέσο, θὰ χρειάζονταν χρόνια καὶ χρόνια γιὰ νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὴ γῆ στὸν ἥλιο, τὸ φῶς ὅμως διανύει αὐτὴ τὴν ἀπόστασι ἀστραπιαῖα· μέσα σὲ 8 λεπτὰ ὁ ἥλιος εἶνε μέσα στὸ σπίτι μας!

Τὸ βλέπουμε τὸ φῶς, τὸ ἀπολαμβάνουμε, τὸ θαυμάζουμε, τὸ περιγράφουν οἱ ἐπιστήμονες, τὸ ὑμνοῦν οἱ ποιηταί, ἀλλ' ἐὰν προχωρήσῃ καὶ κἀνης τὸ ἐρώτημα, **τί εἶνε τὸ φῶς στὴν οὐσία του**; δὲν γνωρίζω σὲ ποιὸν ὀρισμὸ καταλήγει

σήμερα ή επιστήμη. Ἡ Ἐκκλησία μας διδάσκει γιὰ τὸ φῶς ὅ,τι ἀποκαλύπτει ἡ ἅγια Γραφή.

Ἡ δική μας ἀπάντησι εἶνε αὐτὰ ποὺ λέει ἡ Γένεσις στὸ πρῶτο κεφάλαιο· «*Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν*» (Γέν. 1,1), ἡ γῆ ἦταν «*ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος*» καὶ «*ἐπάνω τῆς ἀβύσσου*» ἦταν σκότος (ἔ.ἀ. 1,2)· κι ὅτι, μέσ' στὸ πυκνὸ σκοτάδι, ἀκούστηκε κάποτε ἡ φωνὴ «*Γενηθήτω φῶς*» (ἔ.ἀ. 1,3). Καὶ με ὅση εὐκολία με τὸ διακόπητ ἀνάβουμε ἐμεῖς τὸ φῶς ἢ ὁ νεωκόρος τὸν πολυέλεο, με τόση καὶ μεγαλύτερη εὐκολία **ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἔκανε τὸ φῶς**. Τὸ ἔκανε **τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς δημιουργίας**.

Πρέπει νὰ γνωρίζουμε, ὅτι ὁ ἥλιος δὲν εἶνε ἡ μόνη πηγὴ φωτός· εἶνε μία ἀπὸ τις πολλὰς πηγὰς φωτός ποὺ δημιούργησε ὁ Θεός. Ὅταν λέη ἡ Γραφή ὅτι τὴν πρώτη ἡμέρα ὁ Θεός εἶπε «*Γενηθήτω φῶς*», ἐννοεῖ, κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειο, ὅτι ἐποίησε-ἔφτειαξε τὴν **φύσι τοῦ φωτός**. Γιατὶ παρακάτω ἡ Γραφή λέει ὅτι, ἐνῶ προηγουμένως ἔφτειαξε τὴν φύσι τοῦ φωτός, κατόπιν, τὴν τετάρτη ἡμέρα, διέταξε καὶ κρέμασε πάνω ἀπ' τὴ γῆ τὸ μεγάλο πολυέλεο, τὸν ἥλιο, «*τὸν φωστήρα τὸν μέγαν*» (ἔ.ἀ. 1,16)· καὶ τὴ νύχτα ἕνα μικρότερο πολυέλεο, τὴ σελήνη, «*τὸν φωστήρα τὸν ἐλάσσων*». Ὡστε τὴν πρώτη ἡμέρα ἔγινε ἡ φύσις τοῦ φωτός, καὶ τὴν τετάρτη ἡμέρα ἔγιναν **οἱ φωστῆρες** ἥλιος καὶ σελήνη.

● Ἀλλά, ἀδελφοί μου, πέρα ἀπὸ τὸν ἥλιο τὸ φεγγάρι τὰ ἀστέρια, τις ἀμέτρητες πηγὰς τοῦ ὑλικοῦ φωτός, ὑπάρχει καὶ κάποιον ἄλλο φῶς. Δυστυχισμένος ὅποιος δὲν βλέπει τὸ ὑλικὸ φῶς, μὰ πιὸ δυστυχισμένος αὐτὸς ποὺ δὲν βλέπει τὸ ἄλλο φῶς· καὶ αὐτὸ εἶνε **τὸ πνευματικὸ - τὸ νοερὸ φῶς**. Αὐτὸ εἶνε ἀόρατο, μυστικὸ, ἀνέσπερο φῶς. Εἶνε, ἀδελφοί μου, **ὁ Θεός!** αὐτὸς εἶνε ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, ὁ «*πατὴρ τῶν φώτων*» (1ακ. 1,17). Φῶς εἶνε ὁ Θεός· «*Φῶς ὁ Πατὴρ, φῶς ὁ Λόγος (Υἱός), φῶς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα...*» (ἔξαποστ. Πεντηκ.).
–Δύσκολα αὐτά, δυσνόητα, θὰ πῆτε.

Μὰ ἐδῶ ἡ επιστήμη δυσκολεύεται νὰ ἐξηγήσῃ τί εἶνε ὑλικὸ φῶς, τί εἶνε ἠλεκτρισμός, τί εἶνε μαγνητισμός· πῶς λοιπὸν ἔχουμε τὴν ἀξίωσι νὰ ἐρευνήσουμε τί εἶνε ὁ Θεός; **Μικρὸ τὸ μυαλό μας**. Ἄν χωρὰ ἡ θάλασσα σ' ἕνα ποτήρι, τότε θὰ χωρέσῃ κι ὁ Θεός στὸ μυαλό μας.

Πέρα ἀπ' τὰ ὑλικά φῶτα εἶνε τὸ πνευματικὸ φῶς, ὁ Θεός. Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει, ὅτι τὸ φῶς αὐτὸ ἐμφανίστηκε σὲ ὅλη τὴ λάμψι του «*ἐν (τῷ) προσώπῳ (τοῦ) Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (Β' Κορ. 4,6). Naί, **ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ φῶς**. Φῶς ἡ διδασκαλία - τὰ λόγια του, ὁ ἄψογος βίος του ποὺ «*ἐκάλυψεν οὐρανοῦς*» (Ἀμβ. 3,3), τὰ θαύματα, ὁ σταυρός, τὰ πάθη καὶ ἡ ἀνάστασί του. Τὸ φῶς

αὐτὸ ἔλαμψε καὶ δόθηκε στὸν κόσμον. **Ἡ Ἐκκλησία καλεῖ ὅλους νὰ τὸ λάβουν**. Ὅπως τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως ὅλα εἶνε σβηστὰ καὶ μόνο ἡ ἀκοίμητη κανδήλα τοῦ ἱεροῦ ἀναμμένη, κι ὁ ἱερεὺς παίρνει τὸ φῶς, βγαίνει στὴν ὠραία πύλη καὶ τὸ μεταδίδει σὲ ὅλους λέγοντας «*Δεῦτε λάβετε φῶς*», ἔτσι πάντοτε μέσ' στὰ σκότη τοῦ κόσμου ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ φωτισθοῦν «*ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός*».

Στὸν σύμπαν ὑπάρχουν σώματα αὐτόφωτα ὅπως ἡ ἥλιος καὶ σώματα ἑτερόφωτα ὅπως οἱ πλανῆτες καὶ δορυφόροι καὶ ἡ σελήνη. Ἔλα λοιπὸν κ' ἐσύ, ἄνθρωπε, κοντὰ στὸν ἥλιο - Χριστό· κι ἂν εἶσαι σκοτεινός, θὰ γίνῃς φωτεινός. Σκοτάδι πνευματικὸ ἦταν π.χ. ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Σαμαρεῖτιδα, ὁ ληστής καὶ τόσοι ἄλλοι, κι ὅταν πλησίασαν τὸ Χριστὸ εἶδαν τὸ φῶς, **ἔγιναν ἅγιοι, ἔγιναν κι αὐτοὶ φῶς**.

Ἦνόμασαν, ἀδελφοί μου, τὸν αἰῶνα μας **αἰῶνα τῶν φώτων**, γιατί εἶχε σχολεῖα πανεπιστήμια ἀκαδημίες, βιβλία περιοδικὰ ἐφημερίδες, ραδιόφωνα σταθμοὺς εἰδήσεις, ἐφευρέσεις ἀνακαλύψεις κατακτήσεις. Naί, ἀλλὰ καὶ ποιὸς ἄλλος αἰῶνας εἶδε τόσο αἶμα, τόσο πόνο, τόσοι πολέμους ἐγκλήματα καταστροφές; Κρίμα στὴ μόρφωσι τις ἐπιστῆμες καὶ τὴν τεχνολογία! Τί μᾶς ὠφέλησαν; Προτιμότερο νὰ μέναμε ἀπολίτιστοι, σὰν τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς ζούγκλας, παρὰ νὰ κρέμεται πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας ἡ ἀπειλή. Αἰῶνας τῶν φώτων ὡς πρὸς τὰ ὑλικά ἐπιτεύγματα, ἀλλὰ **σκοτάδι** ὡς πρὸς τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα· «*ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται εἰς φωνὴν τῶν καταρρακτῶν σου*» (Ψαλμ. 41,7). Γι' αὐτὸ ἕνας σοφὸς τῆς ἐποχῆς μας ἔγραψε·

«Ἴδου ἐγώ, με τόσα φῶτα,

τυφλός, τυφλός ὅπως καὶ πρῶτα».

Τυφλὴ ἡ ἀνθρωπότης· οἱ πολιτικοί, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ διανοούμενοι. Γιατί; Θέλετε ἀπάντησι; Ἄνοιξε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ διαβάστε· «*Τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς*». Γιατί; «*Ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα. πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ*» (Ἰω. 3,19-20).

Ἀδελφοί μου, στὸν αἰῶνα αὐτὸν **ἄς κρατήσουμε τὴν πίστι, τὸ φῶς** ποὺ μᾶς ἔδωσαν ὁ πατέρας, ἡ μάνα, ἡ γιαγιά μας. Καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεός, ὅταν μιὰ μέρα τελειώσῃ ἡ ἐπίγεια ζωὴ, νὰ πᾶμε ἐκεῖ στὸν κόσμον τῶν πνευματῶν, στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας εἶθε ν' ἀξιωθοῦμε ὅλοι διὰ πρεσβειῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2136	Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ (Λουκ. 12,16-21· 14,35) 18 Νοεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Οἱ ὄντως πλούσιοι, οἱ ἐνάρετοι!

«Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν» (Λουκ. 12,21)

Ἐλεεινὸ καὶ ἀξιοθρήνητο ὑπῆρξε, ἀγαπητοί μου, τὸ τέλος τοῦ πλουσίου τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Στὴν ἀρχὴ τῆς παραβολῆς ἐπικρατεῖ ἡ εὐφορία τοῦ πλούτου, ἡ ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν, τὰ δῶρα τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ· τὸ μόνο πρόβλημα τότε ἦταν ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος ν' ἀποθηκευθοῦν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, ποὺ κι αὐτὸ πάντως βρῆκε λύσι. Στὸ τέλος ὅμως αἰφνιδιάζεται κανεὶς ἀκούγοντας τὴν αὐστηρὴ ἀπόφασί τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀπροσδόκητο θάνατο τοῦ δημιουργοῦ αὐτῆς τῆς ζηλευτῆς περιουσίας, τὴν ἀβέβαιη τύχη ὅλης αὐτῆς τῆς κληρονομιάς, μὰ πρὸ παντὸς θλίβεται γιὰ τὴν τύχη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου στὴν αἰωνιότητα. Τί κρίμα!

Ὁ πλούσιος ἀσφαλῶς κοπίασε καὶ μόχθησε ὡς τότε γιὰ νὰ φέρῃ τὴν παραγωγὴ τῶν κτημάτων του σὲ τόσο καλὸ σημεῖο. Τὸν ἀκούσαμε ἀκόμη πόσο πίεσε τὸ μυαλό του ὥσπου νὰ βρῆ πῶς θὰ ἀσφάλισῃ τὰ εἰσοδήματά του σὲ νέες ἀποθηκῆς· αὐτὲς θὰ ἄρχιζε νὰ χτίζει ἀπ' τὸ ἐπόμενο κιόλας πρῶι. Κολυμποῦσε ἤδη σὲ πέλαγος χαρᾶς καὶ **σχεδιάζε** πῶς μπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ καλύτερα ἓνα μακρὺ μέλλον μέσα σὲ μιὰ ἀδιατάρακτη εὐτυχία. Παραμιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του λέγοντας: «*Ψυχῆ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου*» (Λουκ. 12,19). Στὸ ἐξῆς αὐτὸ θὰ ἦταν **τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς του**.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ πλούσιος σκεπτόταν αὐτὰ καὶ μὲ τὴ φαντασία του ἔπλαθε κόσμους ἐπιγείου χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, στὸν Οὐρανὸ ἐγράφετο ἡ μεγάλη ἀπόφασίς· ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ κόψῃ, τελείως ξαφνικὰ καὶ ἀπροσδόκητα, τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του! Καὶ τώρα ὁ πλούσιος καλεῖται νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τοὺς θησαυρούς του· **ὁ θάνατος τὸν ἀρπάζει** καὶ τὸν μεταφέρει στὴ χώρα τῆς αἰωνιότητος, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ παράτασι, κάποια μικρὴ ἔστω προθεσμία, γιὰ νὰ μπορέσῃ ὄχι ν' ἀπο-

λαύσῃ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ του, ἀλλ' οὔτε νὰ διευθετήσῃ τὰ κληρονομικὰ του. Βιαίως ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὰ πλούτη του καὶ γυμνὸς πάει νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἄθλιο καὶ ἀξιολύπητο τέλος τοῦ πλουσίου τῆς παραβολῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλων ἐκείνων ποὺ βαδίζουν ἐπάνω στὰ ἴχνη τῆς δικῆς του ζωῆς. «*Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν*», αὐτὰ παθαίνει ὅποιος θησαυρίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἐπιδιώκει **τὸν κατὰ Θεὸν πλουτισμό** (ἐ.ἀ. 12,21).

Ἄλλὰ μὲ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ δίδαγμα τῆς παραβολῆς, ὁ Κύριος ὑποδεικνύει σὲ ὅλους τοὺς ἀκολούθους του, ὅτι πρέπει νὰ στρέψουν τὸ ἐνδιαφέρον τους θερμὰ στὸν κατὰ Θεὸν πλουτισμό, στὸ πῶς δηλαδὴ θὰ γίνουν **πλούσιοι στὴν ἀρετῆ**. Γιατὶ αὐτὸς εἶνε ὁ σπουδαιότερος θησαυρός, νὰ συγκεντρώσουμε πλούτη πνευματικά. Καὶ πνευματικὰ πλούτη εἶνε ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη, ἡ πραότης, ἡ ὑπομονή, ἡ ταπείνωσις, ἡ ἐλεημοσύνη καὶ γενικὰ κάθε ἀρετῆ. Ἡ ἀρετῆ εἶνε ὁ ἀνεκτίμητος πλοῦτος. Κι ὅπως ἔλεγαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, «*πᾶς ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος*» (Πλάτ., Νόμ. 5,728Α· Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί σ. 70), ὅλος δηλαδὴ ὁ χρυσὸς τοῦ κόσμου, πάνω στὴ γῆ καὶ κάτω ἀπ' τὴ γῆ, δὲν ἔχει τὴν ἀξία ποὺ ἔχει ἡ ἀρετῆ.

Αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴν ἀρετῆ, ἀγαπητοί μου, αὐτοὶ εἶνε οἱ πραγματικὰ πλούσιοι. Γιατί; Διότι ἡ ἀρετῆ εἶνε ἐκείνη ποὺ θὰ συνοδεύσῃ τὸν κάτοχό της καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. Τὰ ὑλικά πλούτη δὲν συνοδεύουν τὸν κάτοχό τους, μένουν ἐδῶ. Καὶ ὄχι μόνο μένουν ἐδῶ, μακριὰ του, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τοῦ προσφέρουν βοήθεια, ἀλλὰ καὶ γίνονται ἀφορμὴ μυρίων σφοδρῶν διενέξεων καὶ αἱματηρῶν πολλῆς φορὲς μαχῶν μεταξὺ τῶν κληρονόμων, ποὺ ἀγωνίζονται ποιός ἀπ' αὐτοὺς θὰ καταλάβῃ

τὸ μεγαλύτερο μερίδιο. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ κατέκτησε τὴν ἀρετὴ καὶ ἔζησε κατὰ Θεόν, πεθαίνει ἡρεμὸς καὶ πηγαίνει στὴν ἄλλη ζωὴ συνοδευόμενος ἀπὸ τὶς ἀγαθές του πράξεις. Ἐκεῖ θὰ φανερωθῇ ὁ πλοῦτος τῆς ἀρετῆς τῶν δικαίων, ἀλλὰ καὶ ἡ γυμνότης τῶν ἄλλων, ἐκείνων ποὺ δὲν φρόντισαν, ὅσο βρίσκονταν σ' αὐτὴν ἐδῶ τῆ ζωῆ, νὰ κατακτήσουν τὸν πολῦτιμο θησαυρὸ τῆς ἀρετῆς.

Ὡ, ἡ ζωὴ ἐκείνη θὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ στὰ μάτια ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων μιὰ νέα κατάσταση, **μία νέα τάξι πραγμάτων**. Ἐκεῖ θὰ δοῦμε ὅτι οἱ θησαυροὶ τῶν φιλαργύρων ἑκατομμυριούχων ἔχουν τόση ἀξία ὅση ἔχει ἕνας σωρὸς ἀπὸ σκύβαλα καὶ ράκη, κόπρια καὶ κουρέλια. Ἐκεῖ ὅλα τὰ νομίσματα θὰ ἐκπέσουν, δὲν θὰ ἔχουν καμμιά ἀξία, καὶ μόνο ἕνα νόμισμα θὰ κυκλοφορῇ· τὸ νόμισμα τῆς ἀρετῆς, ἐπάνω στὸ ὁποῖο θὰ ἔχη ἀποτυπωμένη τὴ σφραγίδα του τὸ ἐσφαγμένο Ἄρνιο (βλ. Ἀπ. 5,6,12-13,8). Μακάριοι, εὐτυχισμένοι, ὅσοι θὰ ἔχουν τὸ νόμισμα αὐτό· αὐτοὶ θὰ εἶνε οἱ πραγματικὰ ἑκατομμυριούχοι, οἱ ζάπλουτοι. Ἐκεῖ θὰ δοῦμε τοὺς ἑκατομμυριούχους τῆς γῆς, ποὺ ἔζησαν μὲ φιλαργυρία, μὲ πλεονεξία, μὲ σκληροκαρδία, μὲ ἀσωτία, νὰ περιφέρονται ἔξω ἀπὸ τὶς πύλες τῆς αἰωνίας πόλεως σὰν τοὺς χειρότε- ρους ζητιάνους καὶ νὰ χτυποῦν, μάταια ὅμως, ζητώντας ἔλεος. Ἐκεῖ θὰ δοῦμε καὶ τοὺς φτωχοὺς Λαζάρους, αὐτοὺς ποὺ ἔζησαν ἀγόγγυστα, μὲ ὑπομονή, μὲ καρτερία, μὲ ἀσκητικό- τητα καὶ μὲ κάθε ἄλλη ἀρετὴ, νὰ γίνονται ἑκατομμυριούχοι καὶ νὰ εὐφραίνονται μὲ τὴν ἀπόλαυσι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.

Φίλε μου! Τώρα ἐδῶ εἶσαι φτωχός. Καὶ **ζηλεύεις** ὅταν ἀκούσης ὅτι ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα πλούσιος ἔχει ἑκατομμύρια πολλὰ καὶ ζῆ πολυτελῶς κι ἀπολαμβάνει τὶς τέρψεις τοῦ κόσμου, καὶ ἐπιθυμεῖς καὶ **ὄνειρεύεσαι** νὰ γίνης κ' ἐσὺ κάποτε πλούσιος, ἑκατομμυριούχος, καὶ νὰ κάνης μεγάλη ζωὴ... Δὲν θὰ σὲ ἀποτρέψω ἐγὼ ἀπὸ τὸ ὄνειρό σου αὐτό, μολονό- τι εἶνε ἀλήθεια καὶ τὸ ξέρω καλὰ ὅτι, γιὰ νὰ γίνης κ' ἐσὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους πλου- σίους τῆς γῆς καὶ ν' ἀκουστῇ τὸ ὄνομά σου μέσα στὸ μάταιο τοῦτο κόσμος, χρειάζονται τόσοι καὶ τόσοι κόποι, μόχθοι καὶ ἀγωνίες. Ἀλλὰ πόσο καλύτερα καὶ φρονιμώτερα θὰ πράξης, ἂν ἀκούσης τὴ συμβουλὴ τοῦ Χριστοῦ μας καὶ προσπαθήσης **νὰ συναθροίσῃς πλούτη πνευματικά**, ἄφθαρτα, αἰώνια! Ἰδοὺ, ἐνώπιόν σου εἶνε τὰ χρυσοχοεῖα τῆς ἀρετῆς· ἐδῶ τὸ χρυσοχοεῖο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλε-

ημοσύνης, ἐκεῖ τὸ χρυσοχοεῖο τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς μακροθυμίας, δίπλα τὸ χρυσοχοεῖο τῆς πραότητος καὶ τῆς ἀκακίας, πιὸ 'κεῖ τὸ χρυσοχοεῖο τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀφανε-ίας, πιὸ πέρα τὸ χρυσοχοεῖο τῆς δικαιοσύ- νης καὶ τῆς ἐπιεικείας....

Ὑπὸ τὶς ὁδηγίες τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σπεῦσε, σὰν ταπεινὸς ἐργάτης γιὰ νὰ συλλέξης, ἂν ὄχι ὄγκους χρυσοῦ, τοῦλάχιστον μερικὸς κόκκους, μερικὰ **ψήγματα ἀρετῆς καὶ ἀγιωσύνης**. Τὰ ψήγματα αὐτὰ ἔχουν ἀξία πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μῆδα καὶ τοῦ Κροίσου. Θὰ λάμπουν καὶ θὰ σὲ ἀναδείξουν πλούσιο στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐνδέχεται, παρ' ὅλη τὴν ἐργατικό- τητα καὶ τὴν εὐφυΐα σου, νὰ μείνης ἐδῶ στὴ γῆ φτωχός. Ἀλλ' ἐὰν κατορθώσης ν' ἀποκτή- σης θησαυροὺς πίστεως καὶ ἀρετῆς, θὰ εἶσαι εὐτυχισμένος, γιὰτὶ θὰ συγκαταλέγεσαι ἀνά- μεσα σ' ἐκείνους τοὺς φτωχοὺς ποὺ τὸ Πνεῦ- μα τὸ ἅγιο τοὺς ὀνομάζει πλουσίους, γιὰτὶ ἔ- χουν πίστι καὶ ἀρετὴ.

Νὰ πῶς ἐκφράζεται **ἡ φωνὴ τοῦ ἁγίου Πνεύ- ματος** στὴν Καινὴ Διαθήκη· «*Ἀκούσατε, ἀδελ- φοί μου ἀγαπητοί. οὐχ ὁ Θεὸς ἐξελέξατο τοὺς πτωχοὺς τοῦ κόσμου πλουσίους ἐν πί- στει καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας ἧς ἐπηγ- γεῖλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν;*», δηλαδή· Ἀ- κοῦστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί. Ὁ Θεὸς δὲν διάλεξε τοὺς φτωχοὺς τοῦ κόσμου γιὰ νὰ 'νε πλούσιοι σὲ πίστι καὶ νὰ κληρονομήσουν τὴ βασιλεία ποὺ ὑποσχέθηκε σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀγαποῦν; (1ακ. 2,5). Καὶ **ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιο- ρεΐτης** στὴν σχετικὴ ἐρμηνεία του σημειώνει· «*Ἡ ἀμεριμνία ὅπου ἔχουν οἱ πτωχοὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ πράγματα τοῦ κόσμου, αὐτὴ τοὺς κά- μνει προθυμότερους καὶ θερμότερους ἀπὸ τοὺς πλουσίους εἰς τὸ νὰ δεχθοῦν τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν*» (Εἰς τὰς ἐπτὰ Καθολικὰς Ἐπιστολάς, ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυ- ψέλη», Θεσσαλονίκη 1986, σ. 82).

Ἀδελφοί μου! Μία εἶνε, καὶ πρέπει νὰ ὀνο- μάζεται, **φτώχεια** ἀξιοθρήνητη, **ἡ κακία**· καὶ ἕ- νας εἶνε ὁ ἀληθινὰ ἀξιολύπητος **φτωχός, ὁ ἄ- πιστος καὶ ἄσπλαχνος** σὰν τὸν ἄφρονα πλού- σιο τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Γιὰτὶ ἕνας εἶ- νε ὁ ἀληθινὸς **πλοῦτος** μὲ τὴν σταθερὴ ἀξία, **ἡ ἐνάρετη πίστις**· καὶ ἕνας ὁ ὄντως **πλούσιος, ὁ ἐνάρετος πιστός**.

Εἶθε **τῆς ἀρετῆς**, καὶ ὄχι τοῦ ἀργυρίου, νὰ γίνουμε **ἐρασταί**, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσουμε κ' ἐ- μεῖς τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ «*Ἄφρον ταύτη τῆ νυ- κτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἂ δὲ ἐτοίμασας τίιν ἔσται;*» (Λουκ. 12,20).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2137	Κυριακὴ ἸΓ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,18-27) 25 Νοεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἔνοχος, παραβάτης, ἀμαρτωλός...

«Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;» (Λουκ. 18,26)

Ένας, ἀγαπητοί μου, ἕνας πλούσιος ἄρχοντας παρουσιάζεται μιὰ μέρα μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ τοῦ κάνει μιὰ ἐρώτησι· «Διδάσκαλε ἀγαθέ», λέει, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν «αἰώνιον ζωὴν»; (Λουκ. 18,18). Ἔβλεπε αὐτὸς τὸν Χριστὸ ὡς ἀπλὸ ἄνθρωπο καὶ διδάσκαλο, ὄχι ὡς Θεό· καὶ ἐνῶ ἦταν φιλάργυρος, ὅπως ἀποδείχθηκε στὴ συνέχεια, ρωτοῦσε γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ θέλοντας νὰ μάθῃ πῶς θὰ μπορούσε νὰ ζήσει ὥστε νὰ ἀπολαύσῃ αἰωνίως τὰ χρήματά του, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἐρμηνευτὴς Θεοφύλακτος ἀρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας.

Καὶ ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ τὸν δίδαξε, ὅτι ἕνας μόνον εἶνε ὁ ἀπολύτως ἀγαθὸς καὶ ἅγιος, ὁ Θεός, τοῦ λέει ὅτι, ἂν ἐνδιαφέρεται νὰ κληρονομήσῃ τὴν «αἰώνιον ζωὴν», πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ τίς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦ ἀναφέρει συγκεκριμένα μερικές, τίς πιὸ γνωστές, ὅπως εἶνε τὸ «Μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου» (ἐ.ἀ. 18,19-20).

Οἱ ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ λοιπόν, νὰ τὸ χρυσὸ κλειδί μὲ τὸ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου. Θέλεις νὰ γίνῃς κληρονόμος τῆς αἰωνίου ζωῆς, θέλεις ν' ἀπολαύσῃς τὰ ἀγαθὰ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν; ἕνας εἶνε ὁ τρόπος, νὰ τηρήσῃς τίς ἐντολὲς ποὺ ἔδωσε ὁ Θεός.

Ἄλλ' ὅταν ὁ Χριστὸς λέῃ ὅτι πρέπει ὁ πιστὸς νὰ τηρήσῃ τίς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, ἐννοεῖ ὅλες· δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐκτελοῦμε μερικές μόνο ἀπὸ αὐτές, καὶ τίς ἄλλες νὰ τίς παραβλέπουμε καὶ νὰ τίς παραβαίνουμε. Τὸ λέω αὐτὸ γιὰ τὸν ἐξῆς λόγο.

Ἐπάρχουν πολλοὶ ποὺ φυλάγοντας μερικὰ στοιχειώδη πράγματα νομίζουν ὅτι εἶνε κίβλας ἐν τάξει· ἔχουν τὴν πεποίθησι ὅτι, ἐπειδὴ τηροῦν μερικές ἐντολὲς κι αὐτές ὄχι τελείως, θ' ἀνοίξουν γι' αὐτοὺς ὅλες οἱ θύρες τοῦ

Παραδείσου. Δὲν σκότωσα ἄνθρωπο, σοῦ λένε, δὲν ἀτίμασα γυναῖκα, δὲν ἀδίκησα, δὲν ψευδώρησα, δὲν ἔκανα κακὸ σὲ κανένα... Αὐτὰ λένε σήμερα πολλοί, ὅπως τότε ὁ πλούσιος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (βλ. ἐ.ἀ. 18,21).

Ἄλλ' αὐτοί, ἀγαπητοί μου, σφάλλουν. Ἄν ἐξέταζαν βαθειὰ τὸν ἑαυτό τους, θὰ ἔβλεπαν ὅτι δὲν εἶνε ἐν τάξει ἀπέναντι στὸ Θεὸ κι ὅτι χρειάζεται νὰ κάνουν ἀκόμη πολλὰ γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸ εἰσιτήριο γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ γιὰ νὰ πειθοῦμε, ἄς κάνουμε μιὰ σύντομη ἐξέτασι.

Ἔλες, ὅτι δὲν σκότωσες. Κ' ἐγὼ τὸ παραδέχομαι ὅτι δὲν σκότωσες, δηλαδὴ δὲν κάρφωσες τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά τοῦ ἄλλου, δὲν τοῦ ῥριξες φαρμάκι στὸ φαγητό του, δὲν τὸν πυροβόλησες μὲ πιστόλι. Ἐξέτασε ὅμως πιὸ προσεκτικὰ τὸ Εὐαγγέλιο, μελέτησε καλὰ καὶ τὸν ἑαυτό σου, καὶ τότε θὰ μάθῃς, ὅτι φονιάς δὲν εἶνε μόνον ἐκεῖνος ποὺ μὲ πιστόλι ἢ μὲ μαχαίρι ἢ μὲ δηλητήριο ἐξοντώνει τὸν ἄλλο· φονιάς εἶνε κ' ἐκεῖνος ποὺ μισεῖ τὸν ἀδελφὸ του. Γιατὶ κ' ἐκεῖνος ποὺ ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ σκοτώσῃ, ἀπὸ ἕνα μίσος ξεκίνησε· τὸ μίσος αὐτὸ ρίζωσε μέσα του, καλλιεργήθηκε, μεγάλωσε, θέριεψε, καὶ τέλος ὤπλισε τὸ χέρι του μὲ φονικὸ ὄργανο καὶ ἔκανε τὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι. Γι' αὐτὸ ὅποιος ἔχει τὸ μίσος μέσ' στὴν καρδιά του, αὐτὸς εἶνε φονιάς. Δὲν τὸ λέω ἐγὼ, τὸ λέει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, εἶνε γραμμένο στὴν Καινὴ Διαθήκη, ὅτι «ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί» (Ἰ' ἰω. 3,15). Καὶ τώρα λοιπόν πέστε μου· ποῖός ἀπὸ μᾶς δὲν ἦρθαν στιγμὲς ποὺ μίσησε κάποιον ἄλλο, δὲν σκέφτηκε ἐναντίον του καὶ δὲν τὸν κακολόγησε ἢ τὸν καταράστηκε; Γι' αὐτὸ μὴ λές, δὲν σκότωσα... Γιὰ νὰ τὸ πῆς αὐτό, γιὰ νὰ εἶσαι ἐν τάξει ὡς πρὸς τὴν ἐντολὴ «Οὐ φονεύσης», πρέπει ἢ ψυχὴ σου νὰ εἶνε τελείως

ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὸ μικρόβιο τοῦ μίσους· καὶ ὄχι μόνο νὰ μὴ μισῆς κανέναν, ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως νὰ τοὺς ἀγαπᾶς ὅλους.

✓ Λὲς ἐπίσης, ὅτι **δὲν ἀτίμασα γυναῖκα**, δὲν προσέβαλα τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου. Πολὺ καλά. Ὁ Θεὸς σὲ φύλαξε καὶ δὲν ἔπεσες στὰ φοβερὰ ἁμαρτήματα τῆς σαρκός, τὴ μοιχεία καὶ τὴν πορνεία. Ἀλλὰ νομίζεις γι' αὐτὸ πὼς εἶσαι καὶ ἐν τάξει; Ἀπατᾶσαι. Γιὰ νὰ πῆς ὅτι ἐξεπλήρωσες ὀλόκληρη αὐτὴ τὴν ἐντολή, πρέπει ὄχι μόνο νὰ ἔχῃς ἀποφύγει κάθε σαρκικὸ μολυσμὸ καὶ ἀκαθαρσία, ἀλλὰ **νὰ εἶνε καὶ ἡ καρδιά σου καθαρὴ**. Τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο· «*Μακάριοι οἱ καθαρὸι τῆ καρδιά, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται*» (Ματθ. 5,8)· εὐτυχισμένοι ὅσοι ἔχουν τὴν καρδιά τους καθαρὴ, γιατί αὐτοὶ μόνο θ' ἀξιοθοῦν νὰ δοῦν τὸ Θεό. Καὶ παρακάτω λέει· Ὅποιος ρίχνει βλέμμα σὲ γυναῖκα μὲ ἐπιθυμία ἁμαρτωλή, αὐτὸς ἤδη ἔπεσε· τέλεσε κίολας τὸ ἁμάρτημα τῆς μοιχείας μέσα στὸ μυστικὸ ἐργαστήριό τῆς ψυχῆς (βλ. ἔ.ἀ. 5,28). Γιατί κ' ἐκεῖνος ποὺ ἐκτελεῖ ἐμπράκτως τὴ μοιχεία δὲν τὸ κάνει αὐτομάτως, προηγεῖται κάποια διεργασία· ἀρχίζει μὲ ἕνα βλέμμα, προχωρεῖ σὲ μιὰ ἄθεσμη ἐπιθυμία, σκλαβώνεται στὸ πάθος, καὶ τέλος ὑποχωρεῖ καὶ τελεῖ τὴν πράξι. Ἄς ρωτήσουμε λοιπὸν τώρα· Ἔχουμε τὴν καρδιά μας καθαρὴ; τὴν ὄρασι, τὴ διάνοια, τίς σκέψεις, τὰ αἰσθήματα, τίς ἐπιθυμίες μας; Ἐάν ναι, ἔχει καλῶς, τότε τηροῦμε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ «*Οὐ μοιχεύσης*»· διαφορετικὰ, ἂν ἀφήνουμε ὀρθάνοιχτες τίς θύρες τῆς ψυχῆς καὶ μπαίνουν - βγαίνουν αἰσχροὶ λογισμοὶ καὶ σαρκικὰ αἰσθήματα, τότε πὼς μπορούμε νὰ λέμε ὅτι εἶμαστε ἐν τάξει ἀπέναντι στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ ποὺ ὀρίζει σῶμα - ψυχὴ - πνεῦμα νὰ 'νε καθαρὰ ἀπὸ κάθε μολυσμὸ; Προχωροῦμε.

✓ **Δὲν ψευδῶρκησα**, λές. Πολὺ καλά. Σὲ φύλαξε ὁ Θεὸς καὶ δὲν πῆγες σὲ δικαστήριό γιὰ νὰ πάρῃς ψεύτικο ὄρκο. Ἀλλὰ γιὰ σκέψου, πόσες φορὲς εἶπες ψέματα μέσα στὸ κατάστημά σου, στὸ σπίτι σου, στὴν ἀγορά; Πόσες φορὲς δὲν εἶπες «μὰ τὸ Θεό», «μὰ τὴν Παναγία»; Τί νόμιζες, πὼς αὐτὸ δὲν εἶνε ὄρκος, καὶ μάλιστα ποὺ δίνεται γιὰ τιποτένια πράγματα; Παραβάτες λοιπὸν τῆς ἐντολῆς αὐτῆς δὲν εἶνε μόνο ὅσοι ψευδορκοῦν σὲ δικαστήρια βάζοντας τὸ χέρι δίχως φόβο ἐπάνω στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ καὶ ὅσοι γενικὰ χρησιμοποιοῦν τὸ μέγα ὄνομα Θεός γιὰ κοινὰ μικροπράγματα τῆς καθημερινότητος. **Τὸ ὄνομα Θεός πρέπει νὰ 'νε σεβαστό**. Ἄν τὸ πάρουμε στὸ στόμα μας, πρέπει νὰ τὸ προφέρουμε μὲ τὸ μεγαλύτερο σεβασμὸ. Διαφορετικὰ, ἁμαρτά-

νομε, κι ἄς νομίζουμε πὼς εἶμαστε ἐν τάξει ἀπέναντι στὴν ἐντολὴ αὐτὴ ἐπειδὴ δὲν δώσαμε ἐπισήμως ἕνα ψεύτικο ὄρκο.

✓ Ἰσχυρίζεσαι τέλος ὅτι **δὲν ἀδίκησες**. Καὶ νομίζεις ὅτι εἶσαι ἐν τάξει. Ἄλλ' ἐὰν ἐξετάσῃς πιὸ προσεκτικὰ τὴ συμπεριφορὰ σου, θ' ἀλλάξῃς γνώμη. Ἄδικος δὲν εἶνε μόνο ὁ κλέφτης, ὁ καταχραστής· **ἄδικος εἶνε κ' ἐκεῖνος πού, ἐνῶ μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸ διπλανό του, δὲν τὸν βοηθάει**, δὲν τὸν στηρίζει. Διότι τὰ πλούτη, τὰ ἀξιώματα, τίς γνώσεις, τὰ προσόντα δὲν τὰ ἔδωσε ὁ Θεὸς σὲ μερικοὺς γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους· αὐτὰ μᾶς δόθηκαν γιὰ νὰ τὰ διαθέτουμε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Οἱ πλούσιοι εἶνε ταμίες καὶ διαχειριστὰ τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ· κι ὅπως ὁ ταμίας εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ πληρώσῃ τοὺς ὑπαλλήλους ὅπως τὸν διατάζει τὸ κράτος, ἔτσι κι ὁ πλούσιος πρέπει νὰ δίνῃ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ του στοὺς φτωχοὺς, ἀφοῦ εἶνε ταμίας τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ δίνῃ ἐλεημοσύνη. Τὸ κάνει αὐτό; τότε εἶνε ἐν τάξει. Ἐὰν ὅμως τὰ κλείνῃ ὅλα μέσα στὶς ἀποθήκες του, ὅπως ὁ ἄφρων πλούσιος τοῦ Εὐαγγελίου (βλ. Λουκ. 12,16-21), τότε εἶνε ἄδικος. «*Τοῦ πεινῶντός ἐστιν ὁ ἄρτος ὃν σὺ φυλάττεις εἰς ἀποθήκας*», λέει ὁ Μέγας Βασίλειος (εἰς τὸ «*Καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας*» Ρ.Γ. 31,261). Ὅ,τι σᾶς περισσεύει, λέει κι ὁ ποιητὴς στοὺς πλουσίους, δὲν εἶνε δικό σας, «*εἶνε τῆς χήρας, τοῦ ὀρφανοῦ, καὶ μὴν τὸ σπαταλᾶτε*».

* * *

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ἐξετάσουμε καλὰ τὸν ἑαυτὸ μας ὑπ' αὐτὸ τὸ πρῖσμα, διαπιστώνουμε ὅτι καμμία ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ δὲν ἐκτελοῦμε ὅπως πρέπει. Καθαρίζουμε, σὰν τοὺς φαρισαίους, μόνο «*τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου*» (Ματθ. 23,25), ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸ μένει ἀκάθαρτο κ' ἐλεεινὸ. Ἡ διαπίστωση αὐτὴ συγκλονίζει. Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; θὰ μείνουμε ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο; Ἄν γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπαιτῆται τέτοια καθαρότης, τότε **«τίς δύναται σωθῆναι;»** (Λουκ. 18,26).

Ἡ ἀπάντησι στὸ ἐναγώνιο αὐτὸ ἐρώτημα, ἀδελφοί μου, εἶνε ὅτι μόνο τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ θὰ μᾶς σώσῃ. Ὅπως ἀκούσαμε, «*τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν*» (ἔ.ἀ. 18,27). Συναμαρτωλοὶ ἀδελφοί μου, ἄς μὴ λέμε ποτέ τὰ ὑπερήφανα λόγια, Ἐγὼ τηρῶ τίς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, προσεύχομαι, πιστεύω, νηστεύω, ἐλεῶ... Ἀλλὰ νὰ λέμε· **Κύριε**, καμμία ἐντολὴ σου δὲν ἐφύλαξα· εἶμαι ἔνοχος, παραβάτης, ἁμαρτωλός. **Τὸ ἔλεός σου μόνο ζητῶ**. «*Θεοτόκε, πύλη ἐπουράνιε, ἄνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου*» (ἀπολυτ. ὄρθρ. Τεσσαρ.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**